

И колко често страстния ми плам
угасвал е от камъните бели,
споени с твоя пясък, с твоята вар.

ПИРАМ. - Аз виждам нечий глас! Ще ида
да чуя чудний лик на мойта Тисбе.
О, Тисбе!

ТИСБЕ. - Мисля, ти си мили мой!

ПИРАМ. - Мисли каквото искаш, мила - аз съм
като Лима~~нд~~ра вечно верен.

ТИСБЕ. - И аз,
като Елена чакам своя край.

ПИРАМ. - Ела ме целуни, макар през тоя процеп.

ТИСБЕ. - Целувам само пръст, но не и твоите устни!

ПИРАМ. - Ще дойдеш ли, о, мила, при гроба на Нини?

ТИСБЕ. - *О, мила* *карта*
на сина *или* *всичко* аз ида - погледни!

/Излизат Пирам и Тисбе./

СТЕНА. - Стената свърши своята роля
и вече си отива тя.

/Излиза./

ТЕЗЕЙ. - Между съседите преграда няма вече.

ДЕМЕТРИЙ. - Няма какво да се прави, господарю, щом стените са тъй
своенравни, че слушат *без* ~~и~~ предупреждение.

ИПОЛИТА. - Най-простата рапсодия, която съм слушала.

ТЕЗЕЙ. - Най-добрите зрелища от тоя род ~~вече~~ са само сенки
и най-лошите не са по-лоши, стига само да дойде на
помощ въображението.

ИПОЛИТА. - Но тогава вашето въображение, а не тяхното, създа-
ва творението.

ТЕЗЕЙ. - Ако не мислим нещо по-лошо за тия хора, отколкото
сами те мислят за себе си, те могат *да мислят* за отлични
актьори. Но ето! - насам идат две благородни жи-